

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתד

ערב שבת קודש פ' וירא - כ"ף מר-חשון
ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

דודתי האשה החשובה מרת חי' קלרא ב"ר משה דוב בער ע"ה שגלוב
נפטרה ביום כ"ף מר-חשון ה'תשס"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

בעלה דודי הרה"ח הרה"ת ר' בן-ציון הלוי שיחי'
בן הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא ע"ה שגלוב
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

*

לעילוי נשמת

ר' ישראל דוד ב"ר לייב ע"ה ציקמאן
נפטר ביום י"ד אלול ה'תשמ"ה

וזוגתו מרת רחל בת ר' פינחס ע"ה ציקמאן
נפטרה ביום כ"א טבת ה'תנש"א

ר' יצחק אהרן ב"ר וואלף ע"ה ספיוואק
נפטר ביום כ"ו ניסן ה'תשמ"ט

וזוגתו מרת חנה בת ר' דוד הכהן ע"ה ספיוואק
נפטרה ביום ח"י מ"ח ה'תשס"ד

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה ציקמאן
נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

וזוגתו מרת דינה רייזעל בת ר' יצחק אהרן ע"ה ציקמאן
נפטרה ביום כ"ה שבט ה'תשמ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם ובנם

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה
ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"נ ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

"פיינע בני תורה" שמחרפים ומלעיגים לאמונה בגאולה! / שיפ חיי שרה התשמ"ה

7 זמן הגאולה

צריך רק לקבל ההתגלות ד"זירא אליו ה" בגאולה / פרשת השבוע באור הגאולה

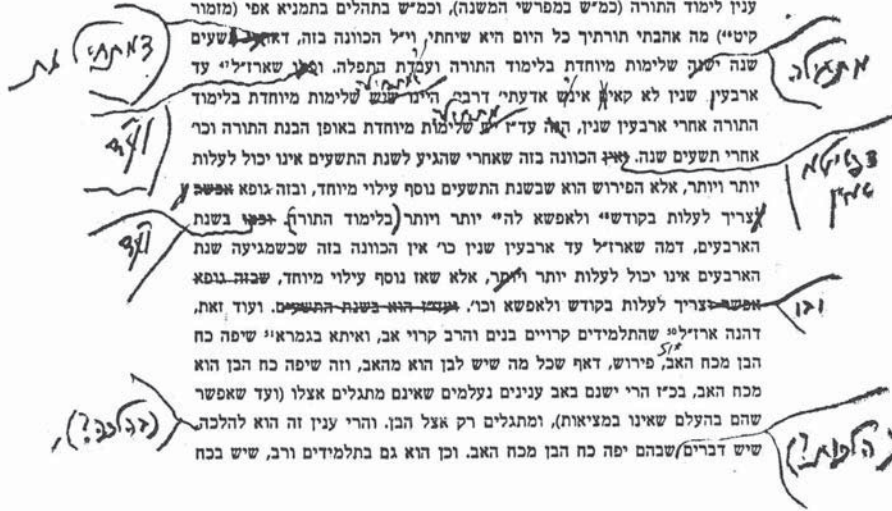
12 ניצוצות של משיח

"מלחמת בית דוד בימינו" / קטעים קצרים ופתומים בעניני גאולה ומשיח

13 כתי"ק - פרסום ראשון

מאמר בן תשעים שנה / הנהגות כ"ק אד"ש מה"מ על מאמר ד"ה ואברהם זקן משיפ חיי שרה תשמ"ו

ויש להוסיף בזה, והנה מאמר בעל יום ההולדת הנ"ל ל^{נא} לפני יותר מתשעים שנה (תרג"ד). והנה ארויל במשנה במס' אבות" בן תשעים לשוה, דענין השיחה קאי על ענין התפלה (כפירוש כמה מפרשי המשנה באבות שם"י), וכמ"ש גם בפרשתנו" ויצ"א יצחק לשוה בשדה, וארויל"י, אין שיחה אלא תפלה, ועד"ז קאי על ענין לימוד התורה (כמ"ש במפרשי המשנה), וכמ"ש בתהלים בתמניא אפי (מזמור קיט"י) מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי, וי"ל הכוונה בזה, דאח"כ תשעים שנה ישנה שלימות מיוחדת בלימוד התורה ועמדת התפלה. ו^{נא} שארויל"י עד ארבעין שניו לא קאי אילש אדעת"י דרב"ה הי"מ שיש שלימות מיוחדת בלימוד התורה אחרי ארבעין שניו, הלא עד"ז יש שלימות מיוחדת באופן הבנת התורה וכו' אחרי תשעים שנה. וא"כ הכוונה בזה שאחרי שהגיע לשנת התשעים אינו יכול לעלות יותר ויותר, אלא הפירוש הוא שבשנת התשעים נוסף עילוי מיוחד, ובוה גופא אפש"כ צריך לעלות בקודש"י ולאפשא לה"י יותר ויותר (כלימוד התורה) גפ"ו בשנת הארבעים, דמה שארויל עד ארבעין שניו כ"י אין הכוונה בזה שכשמגיע שנת הארבעים אינו יכול לעלות יותר ויותר, אלא שאז נוסף עילוי מיוחד, שכבה גופא אפש"כ צריך לעלות בקודש ולאפשא וכו'. גפ"ו הוא בשנת התשעים. ועוד זאת, הנהגה ארויל"י שהתלמידים קרויים בנים והרב קרוי אב, ואיתא בגמרא"י שיפה כח הבן מכה האב, פירוש, דאף שכל מה שיש לבן הוא מהאב, וזה שיפה כח הבן הוא מכה האב, בכ"ז הרי ישנם באב ענינים נעלמים שאינם מתגלים אצלו (ועד שאפשר שהם בהעלם שאינו במציאות), ומתגלים רק אצל הבן. והרי ענין זה הוא להלכה שיש דברים/שבהם יפה כח הבן מכה האב. וכן הוא גם בתלמידים ורב, שיש בכח

"ומחה ה' דמעה מעל כל פנים"

משתתפים אנו בצערו של התמים היקר, מהעומדים בחזית "מלחמת בית דוד" להבאת הגאולה, פועל במרץ רב למלאות השליחות היחידה שנתרה - קבלת פני משיח צדקנו בפו"מ, חבר מערכת "יחי המלך" התמים מאיר חי ש"י עזיזה ולכל משפחתו הנכבדה על פטירתו של אביהם היקר והאהוב בדמי ימיו ר' יששכר ע"ה המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד, ובמהרה יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" בהתגלות כ"ק אד"ש מה"מ בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

לזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחוי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי ומאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחוי שגלוב

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"ז וזוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחוי

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-406-5330

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

"פיינע בני תורה" שמחרפים ומלעיגים לאמונה בגאולה!

לפני למעלה משמונים שנה חזה בעל יום ההולדת ברוח קדשו את המעמד ומצב דימינו אלו - נבואה גלוי' ממש ● מברך בעל יום ההולדת שלפני הגאולה תהי' דרגא שני' של מחרפים (דור השני) - "אשר חרפו עקבות משיחך", יהודים שבכלל הם "מאמינים בה' ובתורתו", ועד שיש ביניהם "פיינע בני תורה", ואעפ"כ, חלשים הם באמונת הגאולה, ועד כדי כך שמחרפים ומלעיגים מענין זה! ● והרי זה פלא גדול ביותר: מי הי' יכול לתאר לעצמו לפני שמונים שנה שתקום "ברי' משונה" כזו: יהודי ש"מאמין בה' ובתורתו", ואעפ"כ לועג ומחרף "עקבות משיחך"! ● בימינו אלו - קם הדבר והי' לעובדה מציאותית ● משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשמ"ה* - בלתי מוגה

צדקנו עומד לבוא, "הנה זה עומד אחר כולנו"³, שכן, "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח"!! ומכיון שיודעים ש"הנה זה עומד אחר כולנו" - יש להזדרז "צופוצן די קנעפלאך פון דעם מונדיר" (כלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁴ [=לצחצח את כפתורי המדים]), שכן,

(3) שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" שנדפס ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ע' שסז. ועוד.
(4) שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).

א. כאשר רואים שישנו "סער גדול בימ'¹, "מלכיות מתגרות זו בזו"² - צריכים לדעת שהסיבה לכך אינה מפני שגוי א' הסתכסך ונעשה "ברוגז" עם גוי אחר, אלא "בשלי הסער הגדול הזה"², כדי שיהודי ידע שמשיח

(* מובאת בקשר עם כ"ף מר-חשוון - יום ההולדת של אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע - שחל בשבת זו. המו"ל.
(1) יונה א, ד.
(2) מדרש לקח טוב עה"פ לך לך יד, א. וראה ב"ד פמ"ב, ד.
(2*) יונה שם, יב.

יש להשיך עין, ולגלה בפני יום ההולדת הנ"ל נאמר לפני יחיי תשעים שנה (הענין הזה מחדש), והנה פירוש במ"ס אבות בן השנים לשון, הענין שהיה קאי על ענין התמילה (כפירוש כמה מפרשי המשנה במנחת שם), וכמ"ס גם כפרשתנו ויצא יצחק לשוח בשדה, וארז"ל שכן שהיה אלא תמילה, ועד"ו קאי על ענין לימוד התורה (כמ"ס במפרשי המשנה), וכמ"ס בתהלים בתמניא אפי (מומור קיט) פה התבתי הורחיק כל היום היא שיחתי, וי"ל הכוונה כזה. דאחרי תשעים שנה ישנה שלימות מיוחדת בלימוד התורה ועבודת התפילה, וכמו שארז"ל שר ארבעים שנים לא קאים אינש אדעתי דרבי', היינו שיש שלימות מיוחדת בלימוד התורה אחרי ארבעים שנים. דאין הכוונה כזה שאחרי שהגיע לשנת הארבעים אינו יכול לעלות יותר ויותר, אלא המירוש הוא שכשנת הארבעים נוסף עליו מיוחד, ובה גופא אפשר לעלות בקודש ולאמסא לה יותר ויותר בלימוד התורה. ובה יש חידוש מיוחד כשמגיע האמן דתשעים שנה. ועוד זאת, דהנה ארז"ל שהתלמידים קרויים בנים והרב קרוי אב, ואיחא במשנה שיפה כח הבן מכה האב, פירוש, דאף שכל מה שיש לבן הוא מהאב, וזה שיפה כח הבן מכה האב, הרי שישנם באב ענינים נעלמים שאינם מתגלים אצלו (ע"י שהם בהעלם שאינם במציאות) ומתגלים רק אצל הבן, והרי ענין זה נאמר לחלכה שיש דברים שיפה כח הבן מכה האב, וכן הוא גם בנמשל, בתלמידים ורב, שיש בכח התלמידים לחדש ענינים כהלכה שלא חידש הרב, לפי שהיו בהעלם אצלו ענינים (דוהו גם הביאור וההתאמה בין מה שארז"ל משה קיבל תורה מסיני כו' היינו שמה קיבל כל התורה, למה שאמרו שיש דברים שתלמיד ותיק עתיד לחדש, כי הענינים שנמסרו ע"י משה ה"ם בהעלם בתכלית, והתלמיד ותיק המחדש, מגלה ענינים אלו). וזהו על כן, שזהו חידוש ממש, כששנות לשון המשנה יפה כח הבן מכה האב, דמכל זה מובן ענין בן השנים לשוח, שכשמגיע זמן של תשעים שנה ישנה שלימות מיוחדת באופן לימוד התורה וכו'. וכן יובן גם בנוגע למאמר זה והענינים שבו.

יש להשיך עין, ולגלה בפני יום ההולדת הנ"ל נאמר לפני יחיי תשעים שנה (הענין הזה מחדש), והנה פירוש במ"ס אבות בן השנים לשון, הענין שהיה קאי על ענין התמילה (כפירוש כמה מפרשי המשנה במנחת שם), וכמ"ס גם כפרשתנו ויצא יצחק לשוח בשדה, וארז"ל שכן שהיה אלא תמילה, ועד"ו קאי על ענין לימוד התורה (כמ"ס במפרשי המשנה), וכמ"ס בתהלים בתמניא אפי (מומור קיט) פה התבתי הורחיק כל היום היא שיחתי, וי"ל הכוונה כזה. דאחרי תשעים שנה ישנה שלימות מיוחדת בלימוד התורה ועבודת התפילה, וכמו שארז"ל שר ארבעים שנים לא קאים אינש אדעתי דרבי', היינו שיש שלימות מיוחדת בלימוד התורה אחרי ארבעים שנים. דאין הכוונה כזה שאחרי שהגיע לשנת הארבעים אינו יכול לעלות יותר ויותר, אלא המירוש הוא שכשנת הארבעים נוסף עליו מיוחד, ובה גופא אפשר לעלות בקודש ולאמסא לה יותר ויותר בלימוד התורה. ובה יש חידוש מיוחד כשמגיע האמן דתשעים שנה. ועוד זאת, דהנה ארז"ל שהתלמידים קרויים בנים והרב קרוי אב, ואיחא במשנה שיפה כח הבן מכה האב, פירוש, דאף שכל מה שיש לבן הוא מהאב, וזה שיפה כח הבן מכה האב, הרי שישנם באב ענינים נעלמים שאינם מתגלים אצלו (ע"י שהם בהעלם שאינם במציאות) ומתגלים רק אצל הבן, והרי ענין זה נאמר לחלכה שיש דברים שיפה כח הבן מכה האב, וכן הוא גם בנמשל, בתלמידים ורב, שיש בכח התלמידים לחדש ענינים כהלכה שלא חידש הרב, לפי שהיו בהעלם אצלו ענינים (דוהו גם הביאור וההתאמה בין מה שארז"ל משה קיבל תורה מסיני כו' היינו שמה קיבל כל התורה, למה שאמרו שיש דברים שתלמיד ותיק עתיד לחדש, כי הענינים שנמסרו ע"י משה ה"ם בהעלם בתכלית, והתלמיד ותיק המחדש, מגלה ענינים אלו). וזהו על כן, שזהו חידוש ממש, כששנות לשון המשנה יפה כח הבן מכה האב, דמכל זה מובן ענין בן השנים לשוח, שכשמגיע זמן של תשעים שנה ישנה שלימות מיוחדת באופן לימוד התורה וכו'. וכן יובן גם בנוגע למאמר זה והענינים שבו.

הנחה פרטית בלתי סוגה

(ועד שאפשר שהם בהעלם שאינם במציאות), ומתגלים רק אצל הבן. והרי ענין זה הוא להלכה (בהלכה?), שיש דברים (הלכות?) שבהם יפה כח הבן מכה האב. וכן הוא גם בתלמידים ורב, שיש בכח התלמידים לחדש ענינים בהלכה שלא חידש הרב, היינו שהיו בהעלם אצלו (לגמרי). [דזהו גם הביאור במארז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני (כמאמר משה קיבל תורה מסיני כו' היינו שמה קיבל כל התורה), כי הענינים שנמסרו ע"י משה יש מהם - בהעלם בתכלית, והתלמיד ותיק מחדשם, מגלה ענינים אלו]. דמכל זה מובן ענין בן השנים לשוח, שכשמגיע זמן של תשעים שנה מתחילה שלימות מיוחדת באופן לימוד התורה וכו'. וכן יובן גם בנוגע למאמר דידן והענינים שבו.

(* שפ"י מבו תשעים ואילך (כמו בכל פרטי משנה זו: בן חמש שנים למקרא וכו').

אדרבה: עובדה זו גופא מוכיחה שאכן נמצאים כבר בדור האחרון של הגלות, הדור שיזכה לגאולה – בהתאם לדברי בעל יום ההולדת בשיחתו הידועה אודות "מלחמת בית דוד".

ובהקדמה – שבענין זה רואים דבר נפלא, שאין שמים לב אודותיו, שלפני **למעלה משמונים שנה** חזה בעל יום ההולדת ברוח קדשו את המעמד ומצב **דימינו אלו** – נבואה גלוי' ממש:

בשיחה הנ"ל מבאר בעל יום ההולדת שלפני הגאולה יהיו שני דרגות – דורות – של מחרפים: דרגא ראשונה (דור הראשון) – "אשר חרפו אויבך ה'",¹¹ אלו שמנגדים להקב"ה לתורתו ומצוותיו, ודרגא שני' (דור השני) – "אשר חרפו עקבות משיחך"¹¹, יהודים שבכלל הם "מאמינים בה' ובתורתו", ועד שיש ביניהם "פיינע בני תורה", ואעפ"כ, חלשים הם באמונת הגאולה, ועד כדי כך ש"חרפו עקבות משיחך", היינו, שמחרפים ומלעיגים מענין זה!

והרי זה פלא גדול ביותר: מי ה' יכול לתאר לעצמו לפני שמונים שנה שתקום "ברי' משונה" כזו: יהודי ש"מאמין בה' ובתורתו", ואעפ"כ לועג ומחרף "עקבות משיחך"!

ויתירה מזו: בשיחה הנ"ל מוסיף, שמלבד עצם הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", מבארים הם את הדבר בטעמים של "יראת שמים" – האמת היא שזהו המשך ותוצאה מהדור ד"אשר חרפו אויבך ה'", אבל **הם** מלבישים זאת באיצטלא של "יראת שמים"...

ודבר כזה הוא הפלא ופלא: האמונה בביאת המשיח היא אחד מיסודי הדת, י"ג עיקרי האמונה, וידוע פס"ד הרמב"ם¹² ש"כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח) או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד

(11) תהלים פט, נב.

(12) הל' מלכים רפ"א.

"אוי ואבוי" ("אך און וויי") יהי' כאשר יבוא משיח צדקנו וכל ששים ריבוא בני יעמדו ב"מסדר" עם "כפתורים מצוחצחים", ורק הוא יהי' היחידי – יחיד בדורו – ש"לא הספיק" לצחצח את הכפתורים!...

מה נשאר לו לעשות – "מצוה אחת" בלבד, כפס"ד הרמב"ם⁵: "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", כלומר, אם הגאולה היתה צריכה לבוא כעבור שני רגעים, הנה ע"י פעולה זו מביא את הגאולה כעבור רגע אחד בלבד, ובלשון הרמב"ם⁶: "מיד הן נגאלין", תיכף ומיד **ממש**, שהרי מדובר אודות פס"ד **ההלכה**, ובהלכה לא שייך ענין של "צחות!" "הלכה" ו"צחות" הם שני דברים מנוגדים!

ב. וכאמור, יש להזדרז בכל זה, שכן, "הנה זה עומד אחר כתלנו", ואין מה להמתין יותר! אפילו בזמן הגמרא אמרו שכבר "כלו כל הקיצין"⁷, ועאכו"כ בימינו אלו! וכל הענינים שהיו צריכים לעבור, חבלי משיח וכיו"ב – כתב אדמו"ר האמצעי⁸ בזמנו שכבר יצאו י"ח בכל ענינים אלו, ועאכו"כ לאחרי כל מה שאירע בדורנו – "לא תקום פעמיים צרה"⁹, הרי בודאי ובודאי שכבר צריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה באופן ד"בשובה ונחת תושעון"¹⁰.

ובפרט שרואים בעליל שכל הסימנים שהובאו בגמרא ומדרשי חז"ל אודות עקבתא דמשיחא – נתקיימו בשלימותם בדורנו זה!

ומה שישנם כאלו שלועגים לזה כו' – הרי

(5) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(6) שם פ"ה ה"ה.

(7) סנהדרין צז, ב.

(8) ראה שער התשובה ח"א ספ"ה (ה, ב).

(9) ל' הכותב – נחום א, ט. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 306 הע' 55.

(10) ישע"ל, טו.

מאמר בן תשעים שנה

בקשר עם שבת זו – כ"ף מרחשון, יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שהשנה ימלאו **תשעים שנה** להסתלקותו (ביום ב' ניסן ה'תר"פ), מובאים בזה ב' צילומים נדירים מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה ואברהם זקן גו', שאמר בהתוועדות דש"פ חיי שרה ה'תשמ"ו, ובו הסביר גם את השלימות המיוחדת של תשעים שנה – "בן תשעים לשוח"

(המאמר נדפס בספר המאמרים מלוקט ח"א ע' תמט)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ויש להוסיף בזה, דהנה מאמר בעל יום ההולדת הנ"ל נאמר לפני יותר מתשעים שנה (תרנ"ד). והנה ארז"ל במשנה במס' אבות בן תשעים לשוח¹¹, דענין השיחה קאי על ענין התפלה (כפירוש כמה מפרשי המשנה שם), וכמ"ש גם בפרשתנו ויצא יצחק לשוח בשדה, וארז"ל, אין שיחה אלא תפלה, ועד"ז קאי על ענין לימוד התורה (כמ"ש במפרשי המשנה), וכמ"ש בתהלים בתמניא אפי' (מזמור קיט) מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי, וי"ל הכוונה בזה, **דמתחיל מתשעים שנה מתחילה** שלימות מיוחדת בלימוד התורה ועבודת התפלה. ועד"ז שארז"ל עד ארבעין שנין לא קאי איניש אדעת' דרבי', היינו **שמתחילה** שלימות מיוחדת בלימוד התורה אחרי ארבעין שנין, עד"ז **מתחילה** שלימות מיוחדת באופן הבנת התורה וכו' אחרי תשעים שנה. **דפשיטא** שאין הכוונה בזה שאחרי שהגיע לשנת התשעים אינו יכול לעלות יותר ויותר, אלא הפירוש הוא שבשנת התשעים נוסף עילוי מיוחד, ובה גופא **צריך** לעלות בקודש ולאפשה לה יותר ויותר (בלימוד התורה). ועד"ז בשנת הארבעים, דמה שארז"ל עד ארבעין שנין כו' אין הכוונה בזה שכשמגיעה שנת הארבעים אינו יכול לעלות יותר, אלא שאז נוסף עילוי מיוחד, ובו צריך לעלות בקודש ולאפשא וכו'. בפרשתנו ויצא יצחק לשוח בשדה, וארז"ל, אין שיחה אלא תפלה, ועד"ז קאי על ענין לימוד התורה (כמ"ש במפרשי המשנה), וכמ"ש בתהלים בתמניא אפי' (מזמור קיט) מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי, וי"ל הכוונה בזה, **דמתחיל מתשעים שנה מתחילה** שלימות מיוחדת בלימוד התורה ועבודת התפלה. ועד"ז שארז"ל עד ארבעין שנין לא קאי איניש אדעת' דרבי', היינו **שמתחילה** שלימות מיוחדת בלימוד התורה אחרי ארבעין שנין, עד"ז מתחילה שלימות מיוחדת באופן הבנת התורה וכו' אחרי תשעים שנה. **דפשיטא** שאין הכוונה בזה שאחרי שהגיע לשנת התשעים אינו יכול לעלות יותר ויותר, אלא הפירוש הוא שבשנת התשעים נוסף עילוי מיוחד, ובה גופא צריך לעלות בקודש ולאפשא לה יותר ויותר (בלימוד התורה). ועד"ז בשנת הארבעים, דמה שארז"ל עד ארבעין שנין כו' אין הכוונה בזה שכשמגיעה שנת הארבעים אינו יכול לעלות יותר, אלא שאז נוסף עילוי מיוחד, ובו צריך לעלות בקודש ולאפשא וכו'. ועוד זאת, דהנה ארז"ל שהתלמידים קרויים בנים והרב קרוי אב, ואיתא בגמרא שיפה כח הבן מכח האב, פירוש, דאף שכל מה שיש לבן הוא מהאב, וזה שיפה כח הבן הוא מכח האב, בכ"ז הרי ישנם באב ענינים נעלמים שאינם מתגלים אצלו המשך הפענוח בסוף עמוד הבא

"מלחמת בית דוד" בימינו

הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך" אינם "אויביך ה" – אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקימי מצוות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אָט אָט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!

זוהי אפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת – ע"י הפצת המעיינות חוצה, היינו, שיוצא מד' אמות שלו, אפילו כאשר ד' אמותיו ב"ליבאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה", ששם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ושם מפיץ את מעיינות החסידות!

(משיחת כ"ף מרחשון ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

לראות שכל ישראל יצעקו "עד מתי"

אם בזמנו של משה רבנו הי' צורך בביאת המשיח, גם כאשר בני' היו במדבר, כשהקב"ה נתן להם כל צרכיהם מן המוכן (ואם היו רוצים, היו יכולים להיות מנותקים לגמרי מאומות העולם) – בזמן הגלות, כשישנם "מלכיות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן", "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", ובפרט חושך כפול ומכופל דעקבות משיחא, לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין" – בודאי ובודאי מורגש הצורך וההכרח הכי גדול דביאת המשיח תיכף ומיד!

ומכיון שכן, צריכים לראות שכל ישראל יצעקו "עד מתי", עד שלא ישאר אפילו יהודי אחד שלא יצעק "עד מתי", ואז, בודאי, ממלא הקב"ה תפלתם ובקשתם של ישראל, "הן אל כביר ולא ימאס", באופן ש"מיד הן נגאלין".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לצעוק "עד מתי", וכל הקהל אחריו, ואח"כ אמר כדי לשלול ענין של עצבות – יצעקו "עד מתי" מתוך ניגון (וניגנו "עד מתי")]

(משיחת ש"פ וירא ט"ו מרחשון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

צריכים ללכת לקבל פני משיח צדקנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר – תיכף ומיד

. . ועוד ועיקר – שכבר לא נשאר פנאי לדבר עוד משהו בכל זה ("ס'ניטא קיין צייט צו רעדן"), כיון שצריכים ללכת לקבל פני משיח צדקנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר – תיכף ומיד, ממש ממש ממש!...

(משיחת ש"פ וירא, ח"י מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה [ההדגשה במקור])

הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, ואעפ"כ, בא יהודי שמאמין בה' ובתורתו, ולועג ומחרף "עקבות משיחך", ולא עוד אלא שמלביש זאת באיצטלא של "יראת שמים"!

אמנם, בימינו אלו – קם הדבר והי' לעובדה מציאותית: ישנם יהודים שומרי תומ"צ "אשר חרפו עקבות משיחך": כאשר יהודי אומר שנמצאים אנו בזמן ד"עקבות משיחך", "הנה זה עומד אחר כתלנו" – אינם יכולים לסבול זאת, ועד שהם מחרפים ולועגים מזה! ולא עוד אלא שמחנכים ילדי ישראל ברוח זו – לחרף "עקבות משיחך", רחמנא ליצלן.

וכאשר שואלים אותם, היתכן, הרי האמונה בביאת המשיח היא מעיקרי הדת – יש להם תשובה מן המוכן: בודאי מאמינים הם בביאת המשיח [איך יתכן אחרת, הם הרי יהודים דתיים שאומרים "אני מאמין כו' בביאת המשיח!], אבל לפי דעתם, אין זה עדיין הזמן ד"עקבות משיחך", יש להמתין שנים רבות (רחמנא ליצלן) עד שתבוא הגאולה...

בודאי – אומרים הם – שסוף סוף, ברבות הימים, תבוא הגאולה; אבל עכשיו אין מה למחר... ובודאי שאין לדרוש מהקב"ה להוציא את בני' מהגלות, צריכים לשבת ולחכות, ובינתיים – "זאָלן אידן שטעקן אין גלות" [=שיהודים ישארו "תקועים" בגלות], רחמנא ליצלן! ומה צריכים לעשות – לרקוד לפני הגוי!

וגם טענה זו מלבישים הם באיצטלא של "יראת שמים": מכיון שלפני כמה מאות שנים היו יהודים שהוכרחו לרקוד – בלבוש "עור דוב" – לפני הגוי... הרי זו "הוכחה ברורה" שכך צריכה להיות הנהגה של יהודים!... ולכן, ממשיכים לטעון, כאשר מבקשים, ובפרט כאשר דורשים, מהקב"ה שתבוא הגאולה מיד, "משיח נא" – הרי זה בניגוד לדרך שבה נהגו

יהודים בדורות שלפנינו "לרקוד בפני הגוי"!... [.] הנהגה כזו, ועוד במסוה של "יראת שמים", מוכרחת לבוא מה"קלוגניקער" [היצה"ר] בכבודו ובעצמו, היודע יפה להתעטף ב"איצטלא של קדושה"... כידוע פתגם החסידים ש"עשו" הי' לובש "אָ זיידענע קאַפּאַטע מיט אַ גאַרטל" [=סירטוק של משי וחגור באבנט]...

יהודי שמתנהג ע"פ תורה יודע היטב ש"יהודי" ו"גלות" – הם דברים הפכיים! יהודי הוא בנו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן, מקומו – אצל שולחן אביו המלך, וכאשר יהודי נמצא בגלות – אומרים: "אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם"¹³!

ובנוגע לשיטתם אודות היחס כלפי הגוי – ישנו פס"ד ברור ברמב"ם באיזה ענין ואופן צריך להיות היחס של יהודי כלפי גוי: הרמב"ם¹⁴ פוסק שיהודי צריך להשתדל – בדרכי נועם ובדרכי שלום – לפעול על גוי שיקיים מצוות שנצטוו בני נח, ובהדגשה – ש"יעשה אותן מפני שצוה בהן הקב"ה בתורה!" ולא לרקוד לפני הגוי מפני שכך עשו שלש מאות שנה לפני הדור דעקבתא דמשיחא!...

ומה שטוען שעדיין לא הגיע זמן הגאולה – הרי מפורש בגמרא¹⁵ "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וא"כ, תעשה תשובה ואז תבוא הגאולה!... הוא זה שמעכב את ביאת משיח!... אלא שגם "גדלות" זו לא צריכים לתת לו!...

וכאמור, לפני שמונים שנה לא היו יכולים לשער שיהי' מצב ד"אשר חרפו עקבות משיחך" ע"י יהודים שומרי תומ"צ, וא"כ, העובדה שבימינו אלו רואים זאת במוחש – מהוה הוכחה נוספת שדורנו זה הוא אכן הדור

(13) ברכות ג, סע"א.

(14) הל' מלכים ספ"ח.

השני שאודותיו מדובר בשיחה הנ"ל, דור האחרון ממש, שאז צריכים לעבור גם את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך"... וכמפורש בחז"ל¹⁵: "אם ראית דור אחר דור מחרך ומגדף צפה לרגלו של משיח!"

ולא עוד אלא שבודאי שסוכ"ס "יערה עליו רוח ממרום"¹⁶, ויחזור בתשובה – בין אם רצונו בכך ובין אם לאו... ובלשון הידוע¹⁷: "כופין אותו עד שיאמר רוצה אני", ואז – קרינן בו "יקריב אותו לרצונו"¹⁸, היינו שזובח את יצרו ונפשו הבהמית, ושב בתשובה אמיתית כו'.

ג. והמעשה הוא העיקר – להוסיף בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות, כולל – הפעולה על אומות העולם שיקיימו מצוות שנצטוו בני נח.

וע"י מעשינו ועבודתינו בכל ענינים הנ"ל

(15) יל"ש עמוס רמז תקנט.

(16) ע"פ ל' הכתוב – ישע"י לב, ט.

(17) ר"ה ו, א. וש"נ. רמב"ם הל' מעשה הקרבנות

פי"ד הט"ז. תו"כ ופרש"י ויקרא א, ג.

(18) ויקרא שם.

המדור מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש

המדור "ניצוצות של משיח" – מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ג זוגתו הרבנית חנה ח' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יחד' שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

(אליו), והן בנוגע לכל העולם. . בפועל ממש, בעולם העשי' הגשמי, כמ"ש "וידע כל פעול כי אתה פעלתו", שבכל דבר שבעולם יהי ניכר ש"אתה פעלתו", ועד ש"לעתיד לבוא תאנה צווחת כו"⁵⁷, וגם בדומם, "אבן מקיר תזעק"⁵⁸, ועאכו"כ בנוגע לבנ"י שמכריזים וזועקים "הנה אלקינו זה"⁵⁹.

וכיון שכן, מובן, שכל הענינים וכל הפעולות חדורים בעניני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו, שמשתוקק לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחרי הסעודה נשאר רעב לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצוה ד"ואכלת ושבעת וברכת"⁶⁰ לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא, ותיכף ומיד ממלא הקב"ה בקשתו – בהסעודה דיום הש"ק⁶¹ (ובפרט סעודה שלישית הקשורה עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי⁶²) פרשת וירא, כדרשת חז"ל⁶³ "מאי דכתיב (בפרשת וירא⁶⁴) ויגדל הילד ויגמל, עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין. . . אומר לו (הקב"ה) לדוד טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר⁶⁵ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא".

והעיקר – שכל זה יהי בגלוי ובפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה"⁶⁶, "הנה זה (המלך המשיח) בא"⁶⁷, והנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ("הקיצו ורננו שוכני עפר"⁶⁸), ו"הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו"⁶⁹, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה בגלוי ובפועל ממש שאז מברכים עלי': "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". (קטעים משיחת ש"פ וירא, ח"י מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

(57) ישע"י כו, יט.

(58) חבקוק ב, יא.

(59) ישע"י כה, ט. וראה תענית בסופה.

(60) עקב ח, יו"ד.

(61) ששייכת להגאולה, כמ"ש בברכת המזון (דיום השבת*) "והראנו. . . בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים

(* נוסף על החיוב דחזרת "מלכות בית דוד בבונה ירושלים" ברכת המזון שבכל יום (ברכות מז, ב).

עיר קדשך", "הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

(62) ראה לקו"ש חכ"א ע' 84 ואילך. וש"נ.

(63) פסחים קט, ב.

(64) כא, ח.

(65) תהלים קטז, יג.

(66) ראה תענית שם. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

(67) שה"ש ב, ח. ובשהש"ד עה"פ.

(68) ישע"י כו, יט.

לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי'

ולזכות מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי'

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרב הת' יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי',

חי' רחל בת שפרנצא שתחי'

צבי בן חי' רחל שי'

והמקדש³⁷, ונס השמן, שקשור גם עם פנימיות התורה, שמן שבתורה³⁸, שנתגלתה בתורת החסידות בחודש כסלו³⁹; הכתר דחודש **טבת**⁴⁰ – "ירח שהגוף נהנה מן הגוף"⁴¹, שרומז על ההנאה דהגוף שלמעלה, יש האמיתי, מהגוף שלמטה, יש הנברא⁴²; והכתר דחודש **שבט**⁴³, שהעשירי שבו יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ש"כלל⁴⁴ מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו. . מתגלה ומאיר. . ופועל ישועות בקרב הארץ"⁴⁵; וכן הכתר דהחדשים שלאח"ז עד לסיומה של שנת הצדיק⁴⁶ ב"מעשה ידינו כוננהו", בנין ביהמ"ק השלישי ע"י המלך המשיח, "מלך מבית דוד"⁴⁷ (ש"זכה בכתר מלכות. . לו ולבניו. . עד עולם"⁴⁸) ש"בונה המקדש"⁴⁹ – תיכף ומיד ממש. . כיון שכבר נתקיים מ"ש⁵⁰ "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (כפי שאמרנו בקידוש לבנה דחודש מרחשוון⁵¹, ובתוספת "אמן"⁵², שמורה על הקיום בפועל ממש⁵³).

בימינו אלו ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח

ד. ועוד והוא העיקר:

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחי' היחידה) שבכאו"א מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) – כידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁵⁴, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁵⁵, ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', ה' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח⁵⁶ שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

ובסגנון דפרשת השבוע – שצריכים רק לקבל ההתגלות ד"וירא אליו ה'", הן בנוגע לבנ"י

(37) שם פ"א ה"ז.

(38) שם רפ"א.

(39) הושע ג, ה.

(40) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 66 ואילך.

(41) ר"ת "א-ל מלך נאמן" (שבת קיט, ב. סנהדרין קי, סע"ב ואילך).

(42) ראה חדא"ג מהרש"א לסנהדרין שם.

(43) פ"י הברטורא למגילת רות.

(44) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(45) יחידה הכללית, שמאירה ומתגלה בנשמתו של נשיא הדור, שכולל את כל נשיי שבדור (ראה ד"ה פדה בשלום בשערי תשובה לאדהאמ"צ פ"ב).

(46) מדרש תהלים מזמור עג בסופו.

(47) חבוקק ב, יא.

(48) ישע"י כה, ט. וראה תענית בסופה.

(49) עקב ח, י"ד.

(50) ששייכת להגאולה, כמ"ש בברכת המזון (דיום השבת*) "והראנו. . בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך", "הרחמן הוא יניחלנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

(51) ראה לקו"ש חכ"א ע' 84 ואילך. וש"נ.

(52) פסחים קיט, ב.

(53) כא, ח.

(54) תהלים קטז, ג.

(55) ראה תענית שם. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

(56) שה"ש ב, ח. ובשה"ר עה"פ.

צריך רק לקבל ההתגלות ד"וירא אליו ה' בגאולה

א. [.] ע"פ האמור לעיל* שהמציאות ד"וירא אליו ה'" קיימת תמיד אצל כאו"א מישראל, וצריכים רק לפעול, שמציאות זו תה' בהתגלות – יש לומר שכן הוא גם בנוגע להשלימות ד"וירא אליו ה'" שבגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

ידוע שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח¹, בחי' היחידה, שהיא ניצוץ מבחי' היחידה הכללית שהיא נשמת משיח², שלכן נקרא כאו"א מישראל בשם "כוכב"³, שמו של משיח, עליו נאמר "דרך כוכב מיעקב"⁴. ומודגש ביותר אצל קטנים מישראל – כמארז"ל⁵ שתינוקות של בית רבן נקראים "משיחי". ויש לומר, שבחי' היחידה, ניצוץ משיח, היא בהתגלות יותר אצל תינוקות, כיון שהכחות הפנימיים אינם בהתגלות כ"כ (ולכן הכרתם באלקות היא בעצמותו ית', כנ"ל**).

וענין זה נעשה בפועל ובגלוי עי"ז שכאו"א מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה כמרומז גם בתיבת "שליח" בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כחות הנפש שבהם נעשית עבודת השליחות, בגימטריא "משיח"⁶ – לגלות את הניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה, שתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובעניניו הגשמיים שבחלקו בעולם, ועד שבצירוף כל הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובא המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאז יהי גילוי אלקות בישראל ("וירא אליו ה'") ובעולם בתכלית השלימות.

ובענין זה הוא עיקר הלימוד וההוראה מפרשת וירא – שכאו"א מישראל צריך להשתוקק ביותר להגילוי ד"וירא אליו ה'" בגאולה האמיתית והשלימה, ולעשות כל התלוי בו להיות ראוי לכך, עי"ז שכל פעולה ופעולה שלו נעשית באופן המתאים להמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה.

ב. ובה ניתוסף עילוי מיוחד בדורות האחרונים – שנתגלתה סגולתו המיוחדת של כ"ף מרחשוון (שמתברך משבת פרשת וירא ח"י מרחשוון) בהולדת אדנ"ע ביום זה (בשנת כתר"א⁷), שבו "מזלו גובר"⁸:

(4) כמודגש גם בפתגמו הידוע שכאשר יושב בחדרו ולומד "לקוטי תורה" אזי "ידעתיו היותיו" (ראה סה"ש הש"ת ע' 26. תש"ג ע' 63. תש"ה ע' 85).

(5) להעיר מהשייכות ד"תמים" למצות מילה – כמ"ש "התהלך לפני והי' תמים" ע"י המילה (לך לך יז, א ובפרש"י).

(6) מלשון "יושב ועוסק בתורה", היינו, שהעסק בתורה גם בפנימיות התורה הוא באופן של התיישבות.

(7) שיחת ליל שמח"ת תרנ"ט – "התמים" ח"א ע' כה. ועוד.

(8) שם ע' כג.

(1) שיש בזה שני כפ"ן, שהוא רומז לכתרא עלאה (קונטרס "חנוך לנער" ע' 8).

(2) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח, ובקה"ע שם.

(3) לאחר הסתלקות אביו, אדמו"ר מהר"ש ב"ג תשרי תרמ"ג*** – שבשנה זו התחילה שנת המאה ועשר להתחלת נשיאותו.

(*) ס"ח בהשיחה (יהתוועודיות' תשנ"ב ח"א ע' 271).

(**) ס"ז בהשיחה (יהתוועודיות' שם ע' 270).

(***) ולהעיר שהמאמר הראשון שאמר ברבים (בליל ב' דזוג הסוכות תרמ"ג) הוא ד"ה כתר יתנו לך (קונטרס "חנוך לנער" ע' 11).

מעניניו העיקריים של אדנ"ע – כפי שראו כבר בקטנותו, כמארז"ל "בוצין בוצין מקטפי ידיע", ועאכו"כ לאחר שנתגדל ועד שנתמנה לנשיא בישראל⁹ – ההשתדלות המיוחדת בהענין ד"זירא אליו ה" (לא רק בנוגע לעצמו¹⁰, אלא גם) אצל כאו"א מישראל, כמודגש בהחידוש שלו ביסוד ישיבת תומכי תמימים¹¹, ושיבה¹² שלומדים בה "תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"¹³, ובאופן שלימוד תורת החסידות הוא "בעיון הטוב להבינה ולהסבירה לעצמו כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה"¹⁴, ש"החסידות יבינו כמו שמבינים ענין בנגלה"¹⁵ – שע"ז נעשה (מעין ודוגמת) הענין ד"זירא אליו ה", שעניני אלקות המתבארים בתורת החסידות¹⁶ ("דע את אלקי אביך"¹⁷) באים בראיית עיני השכל.

ועוד והוא העיקר – שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו¹⁸, שאז יהי לימוד פנימיות התורה (ידיעת אלקות) בתכלית השלימות, כמ"ש¹⁹ "ישקני מנשיקות פיהו", "שיהי הדיבור עמנו פה אל פה"²⁰, כיון ש"תורה חדשה מאתי תצא"²¹, "מאתי" ממש, ולימודה יהי באופן ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי"²², ויתירה מזה, באופן של ראי', "זירא אליו ה'", "והיו עיניך רואות את מוריק", בראי חושית.

וגם ענין זה מודגש בפעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמימים – כמבואר בשיחתו הידועה²³ בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד", שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד" שיוצאים למלחמת בית דוד נגד אלו "אשר חרפו עקבות משיחך"²⁴, ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח²⁵: "ילחם מלחמות ה" עד ש"נצח", כמרומו גם בהמשך הכתובים ד"אשר חרפו עקבות משיחך" – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן"²⁶, ש"אמן" (ועאכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה²⁷, שע"ז נעשה ביאת וגילוי דוד מלכא משיחא בפועל ממש.

(9) שם ע' כד.

(10) ובפרט במאמרי החסידות שלו, שבהם בולט ומורגש ביותר הרחבת הביאור בהבנה והשגה, ועד שנקרא ע"י חסידים הראשונים בתואר "הרמב"ם של תורת החסידות" (לקו"ד ח"ב קצו, א. וראה גם ספר-השיחות תנש"ח ח"א ע' 18-117).

(11) דה"א כ"ח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ועוד.

(12) ראה אגה"ק דהבעש"ט הידועה – כש"ט בתלתו. ובכ"מ.

(13) שה"ש א, ב ובפרש"י.

(14) צרור המור עה"פ.

(15) ישע"י נ"ג, ד. ויק"ד פי"ג, ג.

(16) ירמי' לא, לג.

(17) שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.

(18) תהלים פט, נב.

(19) ספי"א.

(20) שם, נג.

(21) ראה נזיר בסופה. וש"נ.

(22) להעיר ממ"ש "עטרת זקנים בני בנים" (משלי יז, ו. וראה אבות פי", ח. ב"ר פס"ג, ב). "לא ימוש מפיק ומפי זרעך ומפי זרע זרעך גו' מעתה ועד עולם" (ישע"י נט, כא. וראה ב"מ פה, א).

(23) תבוא כט, ג.

(24) מדרש תהלים עה"פ.

(25) בשלח טו, יז.

(26) להעיר ממ"ש במדרש (יל"ש מ"א רמז קפד) ש"בכ"ה בכסלו נגמר מלאכת המשכן ועשה מקופל עד אחד בניסן. . ומעתה הפסיד כסלו שגמר בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה, חנוכת חשמונאי", ומסיים: "וכן מרחשון (שבו נשלם בנין בית ראשון ולא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו) עתיד הקב"ה לשלם לו" – בחנוכת ביהמ"ק השלישי שתהי בחודש מרחשון.

ולהעיר גם מהשייכות לפרשת וירא – שבסיומה נאמר "בהר ה' יראה", ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכנינו ולהקריב כאן קרבנות" (כב, יד ובפרש"י).

(27) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פי"ד ואילך. ועוד.

בדורנו זה מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש

ג. ובהדגשה יתירה בדורנו זה – דור השלישי²⁸ לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכו"כ לאחר המשך העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"²⁹.

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדי"ק – לאחר סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו וחותרו "אשר חרפו עקבות משיחך", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמת בית דוד, ומתחילה התקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרו "זיהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידיו כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעתיד³⁰, "מקדש אדני-כוננו ידך"³¹.

ובשנת הצדי"ק נמצאים כבר בשנת ה'תשנ"ב, ה'י' תהא שנת נפלאות בכל": "נפלאות" – קאי על נפלאות הגאולה העתידה, כמ"ש³² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ויש לומר שקאי גם על ה"תורה חדשה" דלעתיד לבוא (פנימיות התורה, שנקראת "חן", ר"ת "חכמה נסתרה", וי"ל שפירושו גם "חכמה נפלאה") שתהי' באופן של "נפלאות" ("נפלאות מתורתך"³³) לגבי לימוד התורה בעולם הזה; ו"נפלאות בכל"³⁴, "בכל מכל כל", כמ"ש אצל האבות ש"הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא"³⁵, שזוהי השלימות דלעתיד לבוא.

ובשנת ה'תשנ"ב נמצאים כבר בשבת פרשת וירא, שבו מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה שבה יהי' שלימות הגילוי ד"זירא אליו ה" לכו"א מישראל, וקביעותו בח"י מרחשון, שמורה על המשכת והתגלות החיות (ח"י) האלקי בכל עניני העולם שעוסקים בהם בחודש מרחשון, ששלימותו לאחר הנצחון ד"אשר חרפו עקבות משיחך ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (בסיום וחותרם שיעור תהלים דיום ח"י בחודש); ותוך ג' ימים לכ"ף מרחשון³⁶, בחי' הכתר, שמורה על התגלות מלכותו של הקב"ה בכל העולם לעתיד לבוא (כנ"ל*).

ויש להוסיף, שכיון שחודש מרחשון הוא החודש הראשון לעבודה בעולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ה"ה כולל גם החדשים שלאחריו, ובמילא, כ"ף מרחשון, הכתר דמרחשון, כולל גם הכתר דהחדשים שלאחריו: הכתר דחודש כסלו, שסיומו בימי חנוכה, חנוכת המזבח

(28) כולל ובמיוחד כ"ף כסלו שבו נשלמה הגאולה ד"י' כסלו, ר"ה לחסידות.

(29) ולהעיר, ש"כ"ף בו הוא יום ההילולא דהרמב"ם ז"ל. שסיום וחותרם ספר ההלכות שלו הוא בהלכות מלך המשיח.

(30) מגילה יג, א.

(31) ראה לקו"ש חט"ז ע' 382 ואילך.

(* ס"א בהשיחה (ה'תנוועדיות' שם ע' 273).

(32) חודש הי"א ("עשתי עשר חודש") – שקשור עם בחי' הכתר שלמעלה מעשר ספירות.

(33) תניא אגה"ק סז"ך-וכ"ח.

(34) ובכ"ף בו נשלמו עשר ימים (מספר שלם) להעילוי והשלימות דעשירי שבו.

(35) בהכתר דחודש ניסן – ביום עשתי עשר יום, שקשור עם בחי' הכתר (כנ"ל הערה 32).

(36) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.